

[K. B. Andersen.]

skattedebatten. Den højtærede finansminister har ved kommunesekretærernes årsmøde uddybet forslaget og peget på, at der også burde gives udearbejdende hustruer lejlighed til at betale skatten, samtidig med at pengene tjenes. Det er hævet over enhver tvivl, at en ordning omfattende disse to punkter: selvstændig skatteansættelse og betaling af skatten med det samme, ville blive hilst med megen glæde i lønmodtagerkredse og også ville appellere til mange gifte kvinder, som nu ikke vil tage arbejde, fordi de ikke kan overse de skattemæssige konsekvenser. Spørgsmålet har været behandlet i Jyllands-Postens torsdagsdebat i de sidste uger, og i torsdags har finansministeren dér lagt op til en åben drøftelse og opfordret til nu at få dette enkle spørgsmål løst, uden at alt muligt andet skal drages med ind i billedet. Forhåbentlig lykkes det at finde en løsning i vinterens løb.

Der har i denne forbindelse været talt om, at vi ville luske kildeskatten ind ad bagdøren. Hvorfor skulle vi dog gøre det? Et forslag, der har så megen fornuft i sig, og som optager lønmodtagere i alle kredse — hvorfor i al verden skulle det dog luskes ind ad bagdøren? Det fortjener virkelig at komme ad hoveddøren. Fra oppositionens side har man hæftet sig ved, at der i åbningstalen om kildeskatten ikke blev sagt andet — som det er nævnt — end at forberedelserne ville blive fortsat. Ja men hvad havde man da ventet? Det er da vist efterhånden sivet ud, at der ikke er enighed i regeringen om dette spørgsmål. Skulle det føre til, at den højtærede finansminister lod være med at arbejde på at have en plan klar, den dag det flertal, der ganske utvivlsomt er i befolkningen for denne skatteform, også langt om længe når her ind i salen? Det kan da ikke være et rimeligt krav. Det er ikke mit indtryk, at den metode fører til sejr at tie med de krav, man ikke lige i øjeblikket kan komme igennem med. Vi vil altså tillade os at blive ved med at tale om kildeskatten uden hensyn til den manglende enighed i denne sag og uden hensyn til, at vi endnu ikke kan opgive den dato, hvor vi bliver i stand til at føre den igennem.

Den højtærede statsminister bebudede forslag om de skattenedsættelser, der var et

led i forliget i sommer, altså bl. a. hævnningen af bundgrænsen til 7.000 kr. og hævnningen af det beløb, der beskattes med en ensartet procent, til 22.000 kr. — begge dele i nøje overensstemmelse med vort valgprogram og arbejdsprogrammet for 1961. Herefter må vel — med den højtærede statsministers ord — oppositionens bange anelser med hensyn til, om vi vil gennemføre de skatteforslag, forstumme. Det er skattereformer, vi er interesseret i at se gennemført. Men statsministeren føjede selvfølgelig til, at der må finde drøftelser sted mellem forligspartierne om den økonomiske situation, før nedsættelserne besluttet, sådan som det også er forudsat i det økonomiske forlig. Forhåbentlig og formentlig vil der kunne opnås en almindelig enighed i disse forhandlinger med hensyn til skattelettelserne. Der er ingen anledning til at drage socialdemokratiets ønske om at stå ved disse skattelettelser i tvivl. At socialdemokratiet som ansvarligt parti må tage det ene forbehold, som vi altid har taget, når talen er om skattelettelser: at de ikke må være begyndelsen til enden på den gode beskæftigelse, det er da klart. Skattelettelser er kun det næstbedste. Det bedste er at have en arbejdsindtægt at betale skat med — i stedet for en arbejdsløshedsunderstøttelse plus henstand med den nedsatte skat. Det glædede mig, at den højtærede statsminister bebudede en række forslag inden for den sociale lovgivning — forslag til forbedringer og moderniseringer. Det er et dementi af de bekymringer, man møder, for, at den økonomiske blance skal sikres på bekostning af den sociale lovgivningsstandard. Det skal selvfølgelig ikke ske.

I forbindelse med omtalen af uddannelsesproblemerne udtalte den højtærede statsminister, at det var

„en vigtig samfundsopgave at skabe forudsætning for, at alle børn og unge kan få den uddannelse, deres evner og anlæg betinger.“

Det kan jeg kun være enig i. Det kræver nye uddannelsesformer, det kræver planlægning af den samlede uddannelse, det kræver byggeri — alt sammen emner, den højtærede statsminister var inde på. Men det kræver én ting mere, som ikke blev nævnt, men som jeg er klar over at den højtærede statsminister ikke vil være uenig